

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

VIII. Quod praeter statuta sedis apostolicae, omnes orationes ecclesiae Christi gratiam resonant, qua genus humanum ab aeterna damnatione reparatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

tum amplectimur, quod scilicet tertio capitulo definitum est: *Vt quicumque dixerit gratiam Dei, qua iustificamur per Iesum Christum Dominum nostrum, ad solam remissionem peccatorum valere, quæ iam commissa sunt, non etiam ad adiutorium, ut non committantur, anathema sit.* Et iterum quarto capitulo: *Vt si quis dixerit gratiam Dei per Iesum Christum propter hoc tantum nos adiuuare ad non peccandum, quia per ipsam nobis reuelatur & aperitur intelligentia mandatorum, ut sciamus quid appetere, & quid vitare debeamus, non autem per illam nobis præstari, ut quod faciendum cognouimus, etiam facere diligamus atque valeamus, anathema sit.* Cum enim dicat Apostolus: *Scientia inflat, caritas vero ædificat: valde impium est, ut credamus, ad eam quæ inflat nos habere gratiam Christi, & ad eam quæ ædificat non habere, cum sit utrumque donum Dei, & scire quid facere debeamus, & diligere ut faciamus, ut ædificante caritate scientia non possit inflare.* Sicut autem de Deo scriptum est: *Qui docet hominem scientiam: ita etiam scriptum est: Caritas ex Deo est.* Item quinto capitulo: *Vt quisquis dixerit, ideo nobis gratiam iustificationis dari, ut quod facere per liberum arbitrium iubemur, facilius possimus implere per gratiam, tamquam etsi gratia non daretur, non quidem facile, sed tamen possimus etiam sine illa diuina implere mandata, anathema sit.* De fructibus enim mandatorum Dominus loquebatur, ubi non ait: *Sine me difficilius potestis facere: sed ait: Sine me nihil potestis facere.*

1. Cor. 8.

Psal. 93.

1. Ioan. 4.

Ioan. 15.

VIII.

Præter eas autem beatissimæ & apostolicæ sedis inuiolabiles sanctiones, quibus nos piissimi patres, pestiferæ nouitatis elatione deiecta, & bonæ voluntatis exordia, & incrementa probabiliū studiorum, & in eis usque in finem perseuerantiam, ad Christi gratiam referre docuerunt, obsecrationum quoque sacerdotialium sacramenta respiciamus, quæ ab apostolis tradita in toto mundo, atque in omni ecclesia catholica uniformiter celebrantur, ut legem credendi lex statuat supplicandi. Cum enim sanctarum plebium præfules mandata sibimet legatione fungantur, apud diuinam clementiam humani generis agunt causam, & tota sæcum congemiscente ecclesia postulant & precantur, ut infidelibus donetur fides, ut idololatræ ab impietatis suæ

liberentur erroribus, vt Iudæis ablato cordis velamine lux veritatis appareat, vt hæretici catholicæ fidei perceptione respiciant, vt schismatici spiritum rediuiuæ caritatis accipiant, vt lapsis pœnitentiæ remedium conferatur, vt denique catechumenis ad regenerationis sacramenta perductis, cælestis aula misericordiæ referetur. Hæc autem non perfunctorie neque inaniter a Domino peti, rerum ipsarum monstrat effectus: quandoquidem ex omni errorum genere plurimos Deus dignatur attrahere, quos erutos de potestate tenebrarum transferat in regnum filii caritatis suæ, & ex vasis iræ faciat vasa misericordiæ. Quod adeo totum diuini operis esse sentitur, vt hæc efficienti Deo gratiarum semper actio, laudisque confessio pro illuminatione talium vel correctione referatur.

IX.

Illud etiam quod circa baptizandos in vniuerso mundo sancta ecclesia vniformiter agit, non otioso contemplamur intuitu: cum siue paruuli, siue iuuenes ad regenerationis veniunt sacramentum, non prius fontem vitæ adeunt, quam exorcismis & exsufflationibus clericorum spiritus ab eis immundus abigatur: vt tunc vere appareat quomodo princeps mundi huius mittatur foras, & quomodo prius alligetur fortis, & deinceps vasa eius diripiantur, in possessionem translata victoris, qui captiuam duxit captiuitatem, & dat dona hominibus. His ergo ecclesiasticis regulis, & ex diuina sumptis auctoritate documentis, ita adiuuante Domino conformati sumus, vt omnium bonorum affectuum atque operum, & omnium studiorum omniumque virtutum, quibus ab initio fidei ad Deum tenditur, Deum fateamur auctorem, & non dubitemus ab ipsius gratia hominis merita præueniri, per quem fit, vt aliquid boni & velle incipiamus & facere. Quo vtique auxilio & munere Dei non aufertur liberum arbitrium, sed liberatur; vt de tenebroso lucidum, de prauo rectum, de languido sanum, de imprudente sit prouidum. Tanta enim erga omnes homines est bonitas Dei, vt nostra velit esse merita, quæ sunt ipsius dona, & pro his quæ largitus est æterna præmia sit donaturus. Agit quippe in nobis, vt quod vult, &

Concil. Tom. 4.

Ooo ij